

16 Μαΐου 2022

«... Μα δεν υπάρχει ύστερα»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Είχαμε πει κι άλλοτε μ' ένα γνωστό, ότι θα πρέπει να γνωρίσει την κ. Καλλιόπη. Μια γιαγιά χαριτωμένη από το άγιο Πνεύμα, άκακη, γλυκιά, όλο χαρά, ταπεινή, προσευχομένη με αγάπη υπέρ του σύμπαντος κόσμου. Όμως οι συνθήκες δεν βόλεψαν και τ' αναβάλλαμε.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Τελικά, την Κυριακή 19 Μαΐου 2013, προγραμματίσαμε να την επισκεφτούμε λίγο πριν το μεσημέρι. Μια ώρα πριν την προγραμματιζόμενη επίσκεψη πήρα τηλεφώνημα που μου έλεγε ότι «η κ. Καλλιόπη πέθανε τα ξημερώματα».

Για την αγιασμένη μορφή της θ' αναφερθώ αργότερα. Αυτό το οποίο, μπορώ να πω, με συγκλόνισε ήταν η χαμένη ευκαιρία, η τραγικότητα της αναβολής.

Γι' αυτό το θέμα ήθελα να πω, πρώτα στον εαυτό μου, τα εξής:

Είναι φορές που αναβάλλουμε τη συνάντηση με ανθρώπους με τους οποίους μπορούμε να έχουμε ουσιαστική επικοινωνία, ένεκα χρόνου και ασχολιών. Ή, ακόμα, με ανθρώπους που ψυχρανθήκαμε, στεναχωρηθήκαμε, και χρειάζεται η συνάντηση για να επαναλειτουργήσει η σχέση.

Ίσως η αναβολή να κρύβει την πνευματική μας οκνηρία και χαυνότητα ή τη δειλία μας να ρίξουμε πρώτοι το τείχος.

Προχωρώντας οι μέρες, ο χρόνος, προχωρούμε προς τον κόσμο της σιωπής, όπου η δυνατότητα να κάνουμε κάτι θα έχει εκλείψει.

Είναι και τα ξαφνικά, τα απρόσμενα, που δεν γνωρίζεις πότε θα συμβούν. Τότε ανακαλύπτεις πως ο χρόνος που σου δόθηκε ως δώρο ουράνιο, ήταν μεγάλος.

Καταλαβαίνεις πως «ο καιρός είναι συνεσταλμένος» και πως δεν έχεις χρόνο σύμφωνα με τον προγραμματισμό σου.

Δεν αναφέρομαι στις ποικίλες ασχολίες, στις πολλές επιθυμίες, στα απραγματοποίητα όνειρα, όλα όσα συνιστούν τις ανθρώπινες ανάγκες που θέλουμε να πραγματοποιήσουμε και ασφαλώς δεν μπορούμε όλες. Αλλά στο «ένα ου εστι χρεία». Αυτό για το οποίο αναφέρθηκε ο Χριστός μιλώντας στη Μάρθα που «ασχολείτο και αγωνιούσε για τόσα πολλά πράγματα» (Λκ. 10,41).

Στην εξήγηση της παραβολής του σπορέως, που κάνει ο ίδιος ο Κύριος, η τρίτη περίπτωση που δεν καρποφόρησε ο σπόρος (ο λόγος του Θεού) ήταν γιατί έπεσε «εις τας ακάνθας», δηλαδή στις καρδιές των ανθρώπων που «υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι». Κι αν δέκτηκαν εξ αρχής το Λόγο, όμως δεν καρποφόρησε, όπως και όταν έπεσε στο δρόμο και στο πετρώδες έδαφος. Το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την ταχύτητα, την πολλή πληροφορία, από το τι κάνεις παρά από το τι είσαι. Η Ορθοδοξία, στην καθ' ημάς Ανατολή, αντιστεκόμενη σ' αυτό το εκκοσμικευμένο και επικίνδυνο πνεύμα, μιλά για ησυχία, για το έργο ως πάρεργο, για τη σημασία του προσώπου αντί της εργασίας του, για την αξία του χρόνου σε σχέση με την αιωνιότητα.

Ένα τραγούδι, από τα παλιά Ελληνικά, λέει: «Ύστερα, ύστερα, μα δεν υπάρχει ύστερα ...». Εκφράζει, νομίζω, το πνεύμα της εγρήγορσης, της «εξαγοράς του χρόνου», της αναγκαιότητας τού «εδώ και τώρα» για το ουσιώδες της ζωής.

Δεν υπάρχει ύστερα! Υπάρχει το τώρα για να συναντήσω καρδιακά το φίλο, το διπλανό μου στο σπίτι, στη δουλειά, στην κοινωνία. Υπάρχει το τώρα για να ζητήσω συγγνώμη για τα συγκεκριμένα λάθη, για να προσευχηθώ για μένα και για όλους, για να γνωρίσω τον εαυτό μου και κυρίως για να συναντήσω «τον Κύριο και Θεό μου».

Πηγή: isagiastriados.com